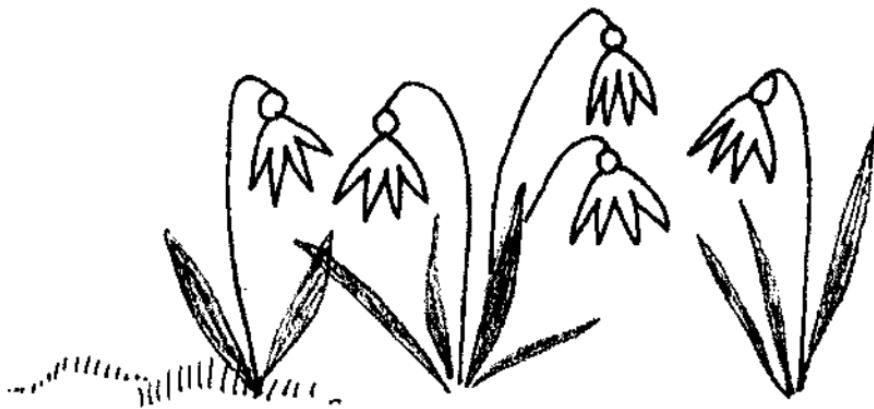
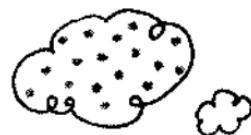
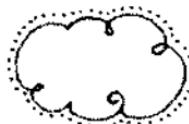

1. МАФІН, ЛИЖОТА І ВЕСНА

Чи знайоме вам відчуття, коли ви чекаєте і чекаєте на весну, а вона бере вас на сміх? Бавиться, як пустотлива дитина, підморгуючи блакитним оком з-поза снігових хмар, і посилає на землю теплі сонячні промінці, щоб за мить заморозити перші проліски крижаним вітром.

Особисто з мене вже годі цієї зими. Я мрію про те, щоб спокійно посидіти на яблуні, написати те й се і скинути пуховик, утепле-

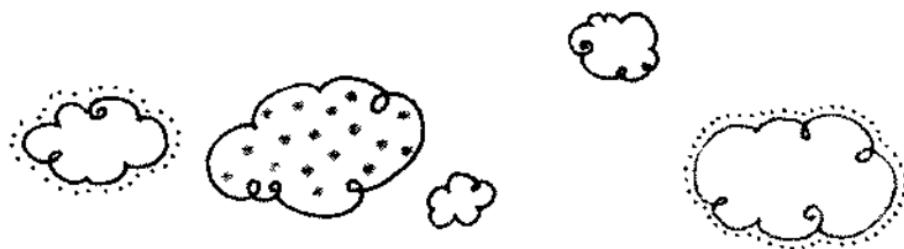
ні штани та рукавички. Бо не дуже зручно залазити на дерево у такому вбранні. Не кажучи вже про письмо в рукавичках. Не те щоб це було неможливо. Я пишу так ось уже кілька місяців, але сумую за розмаїттям.

До того ж... Ви, напевно, знаєте, що для деяких дій потрібна самота. Вона, приміром, дуже допомагає писати. Досі мені найчастіше заважала Маня, моя молодша сестра. А тепер до неї приеднався ще й Мафін — кіт, якого ми отримали від Похмурої Пампіри, нашої класної керівнички, якраз перед Різдвом.

Здається, він вважає яблуню своєю власністю. Скільки разів я пробую прокрастися сюди, а він уже сидить на МОЇЙ улюбленийі гілці. І якби тільки це, та де там! Яблуня у нас велика, і ми удвох чудово помістилися б на ній, однак Мафіну вочевидь заважає моя присутність! Він не хоче посунутись навіть на дрібку, чмихає, пирхає та ображаеться на мене, коли я спокійно йому пояснюю, що гілка поруч теж зручна для сидіння.

Найгірше тоді, коли під деревом крутиться Маня. Так, як-

от зараз. Теоретично, вона вчить свою м'яку іграшку єнота Фредеріка Шопена-Полоскуна кататися на одній лижі, але насправді пильно спостерігає за перемовинами на яблуні.

— Зосю! Це нічого не дасть! Тобі треба написати мейл! — доброзичливо радить вона, схиляючись над чимось, що називає **ЛИЖОТОЮ**, тобто лижею єнота.

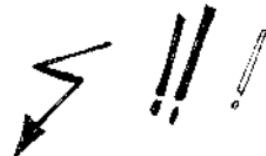
Це мене страшенно дратує. Я не втручаюсь у її дивакуватий зимовий спорт і не роблю жодних зauważень. А могла б, тому що ота лижа — шматок звичайної дошки. До того ж всіяний скіпками — так

і дивись — котрась ушпигне видатного лижника Фредеріка в його хутряний задок.

— Який ще мейл? І кому це? — пи-
таю я не дуже ввічливо.

— Мафіну, ЗВУЧАЙНО! Якщо його
чесно просиш, він завжди АРАГУЄ.
Тато казав, що це чудовий спосіб...

— Дурниці! Тато мав на увазі свого шефа, а не кота!

— А ось і ні! — упирається дитина, і тоді я пригадую
собі, що татового шефа, відомого психолога та автора
багатьох порадників, звати Станіслав Котт.

Маню так просто не перемогти... Отож я полишаю
нашу суперечку та з гідністю звертаюся до Мафіна:

— Ну, прошу тебе, посунься трохи. Це МОЯ гілка!

Кіт кидає на мене роздратований погляд і зневаж-
ливо махає лапою, ніби кажучи, щоб я відчепилася від
нього.

— Він не сприймає тебе серйозно, — пояснює Маня.

— Чи не могла б ти зайнятися лижварством? — пи-
таю спокійно.

— А що, мені не можна займатися КОТЯРСТВОМ? —
лунає негайна відповідь.

— Якщо справді хочеш мені допомогти,
то зроби щось, замість того, щоб розба-
лакувати, — кажу я й одразу шкодую
про це.

Маня охоче кидає свого єнота разом
зі скіпками і дріботить до будинку.

